

OPCIÓ A

Comentari literari i lingüístic

"Els primers dies d'estada a Papeete foren per a mi com una mena d'encanteri. El paisatge que podia contemplar des del balcó de la nostra habitació a l'hotel Tiaré semblava una pintura japonesa animada. L'hora millor per a fruitar-ne era de bon matí quan les tonalitats del cel, de l'aigua i de l'illa veïna, la verda Eimeo, es presentaven més suaus, més matisades. L'aigua de la llacuna, amb prou feines tenyida d'una barreja de blau, de rosa, de groc, de verd, romanía tan quieta com un mirall i en aquest mirall es reflectien els vaixells ancorats a la rada, els esponerosos arbres del ribatge, l'illa d'Eimeo amb la silueta torturada de les seves muntanyes, tot cap per avall, tan immòbil i silenciós com un somni. El silenci era encara absolut i en aquest gran silenci es destacaven, ací i allà, els cops de *pagaia* d'algun piragüer matinal que anava o venia de la pesca.

Més tard, la refulgència del sol destruïa aquesta harmonia, n'esborrava els matisos. Tres colors dominaven: el blau, el verd i el blanc absoluts.

Abans de les sis del matí, sentíem un discret truc a la porta de la cambra. Un cambrer indo-xinès entrava amb la safata del desdèjuni: cafè amb llet, fruites naturals variades, pa torrat i mantega en conserva de Califòrnia o de Nova Zelanda, els dos grans països més propers a Tahití, és a dir, a uns onze o dotze dies de vaixell. L'indo-xinès deia: "Bon dia", i es retirava sense fer cap mena de fressa ni emetre cap comentari sobre el temps, sobre les nostres primeres impressions de Tahití, sobre l'assassinat o el suïcidi del passatger del *Louqsor*; caminava amb els peus descalços, era menut i graciós com una adolescent disfressada de noi, discret com un autòmat.

A Tahití, i igualment a les altres illes de la Societat, dels serveis domèstics i de jardineria se n'encarregaven els asiàtics, algun negre o mulato, però mai un polinesi. El polinesi es mostrava radicalment independent. No suportava cap mena de feina que exigís puntualitat i obediència. S'estimava més no guanyar diners i ser amo de les pròpies accions. Treballava quan volia i com volia, cosa que li donava un aire de superioritat sobre el blanc amb el qual pactava algun cop: al qual mai no se sotmetia. Les dones practicaven l'amor lliure, però no es prostituïen. No es lliuraven a l'home blanc ni per interès ni per vanitat, sinó pel goig de fer l'amor. I si naixia un fill, el qual el pare blanc no reconeixia, de pares polinesis no li'n mancaven. Adoptar i amar un fill de pare desconegut era un honor i una joia per a les famílies del país.

Els homes no s'oposaven al lliure amor de les dones amb les quals s'ajuntaven i se separaven sense passar ni pel jutjat, ni per la vicaria. No tenien l'instint de possessió ni el mateix concepte de l'honor que els blancs.

Jo, tot això, ho vaig anar descobrint a poc a poc alhora que descobria la suficiència i la incultura de la majoria de funcionaris francesos i comerciants anglesos i americans que formaven l'"alta societat" de Papeete. Quan els blancs parlaven dels polinesis ho feien amb una aire de superioritat que jo no comprenia. Com més els coneixia a tots, i més hi pensava, més la meva simpatia es decantava devers la gent del país.

La meva idea dels polinesis, naturalment un poc superficial, era que havien arribat a un grau de civilització superior a la nostra, deixant de banda tot el que és ciència, mecànica, progrés material. Aquesta segona superioritat, els polinesis la reconeixien bo i esguardant-la amb una perfecta indiferència."

BERTRANA, Aurora (1973). *Memòries fins al 1935*. p. 601-602. Pòrtic, Col. Memòries 12, Barcelona.

Text argumentatiu

Extensió mínima de 250 paraules i màxima de 300.

La digitalització de l'ensenyament ha de quedar en mans de les grans corporacions?